

OBSAH

Pomstychtivost	1
Hříšník	3
Pochybná cesta byznysu	5
Křesťanské vysílání	6
Konference	
Washington D.C.	10
Amerika dnes	14
Společná večeře	15
Pokání	17
Otzáky týkající se smrti a věčnosti	20
Už je čas, abys věděl	22
Alfa a Omega	23

POMSTYCHTIVOST

Výraz "s někým se vyrovnat, vypořádat se" všechni známe. Znamená to odplatu za opravdové ublížení, nebo i za takové, které si jenom představujeme. Touha po pomstě nás snižuje na úroveň toho, kdo zlý čin spáchal. Jako věřící potřebujeme místo, kam bychom mohli pohřbit urážky a křivdy, které jsme utrpěli. Všechno záměrné i náhodné ublížení by mělo být mrtvé, hluboko pohřbené v odpusťení a zapomenutí. Ale víme, že se to lehčejí řekne, než udělá. Je mnoho těch, kteří minulé nespravedlnosti nedají odpočinout. To jsou právě ti, kteří potřebují hřbitov zapomění nejvíce. Lidé bez rozdílu náboženského vyznání věří, že by ti špatní měli být za své činy potrestáni.

Kolik z nás si otravuje mysl a poškozuje svůj vztah k Bohu tím, že ohříváme staré zášti, nebo jitřivou urážku? Odpuštění nespravedlnost není lehké a sami to těžko dokážeme. Přiznejme si upřímně, že minulost s urážkami často udržujeme při životě, abychom je masirovali, dávali jim umělé dýchání, pumpovali do nich nový život a pocit křivdy přikrmovali dlouho po tom, kdy se skutek stal. Neprehlížíme napomenutí apoštola Pavla?

◆ Nechtějte sami odplácat, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: "Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán." (Ř 12:19)

Potřebujeme k tomu být oděni mocí z výsosti. Ale je to možné? V místech, které Ježíšovi učedníci navštěvovali, kde kázali a založili církev, byli pronásledováni. Za kázání evangelia byli často odměněni vězněním, zbití a vykázáni z města. Jejich reakce nebyly ranné city, ale naopak pokračovali dál v kázání Kristova evangelia s radostí a bez hořkosti, přestože jejich životy byly v nebezpečí. Přinášeli poselství odpouštějící lásky, který způsobil, že se zvěst nové smlouvy rozšířila jako oheň v suché trávě, a oslovila nesčetné tisíce, které nikdy před tím neslyšely učení milosti a odpouštění jednoho vůči druhému.

A přece mnozí, i věřící, nikdy opravdu neodpustí a nezapomenou spáchanou křivdu. O Heinrichu Heinovi, nadaném německém básníku lyrické poezie, který skládal neobyčejně krásné písni, se říká, že mu jeho pomstychtivost zničila život. Psal trpké, zaujaté útoky

2 ZÁPAS O DUŠI

na každého, kdo s ním nesouhlasil, a plýval svým nadáním v satirických útocích. Jednou napsal: "Moje povaha je nanejvýš mírumilovná. Stačí mi prostá chaloupka, slušná postel, dobré jídlo, květiny před oknem, a několik stromů v zahradě. A k úplné spokojenosti by mi stačilo, kdyby na těch strojích viselo šest nebo sedm mých protivníků. Odpustil bych jim všechno, co mi udělali - z celého srdce - protože máme odpouštět našim nepřátelům. Ale teprve tehdy až by viseli."

Takové odpusťení je prázdná převářka, která do kategorie odpusťení vůbec nepatří! Po staletí bylo bezpráví pomstěno osobou, které bylo ublíženo, nebo jejím blízkým příbuzným. Nebylo soudní řízení ani nezaujatí soudci. Neplatila žádná pravidla. Někdy byla člověku odseknuta ruka za krádež, nebo byl zabít za ne příliš vážnou urážku. V knize Exodus je zaznamenáno první omezení tohoto druhu odplaty. Bůh nařídil trest přiměřený provinění,

◆ ...oko za oko, zub za zub ...

Právo odvety a odškodnění určoval zákon. Byly nařízeny peněžní náhrady za křivdu, za škody, za nezodpovědnost, za ublížení na těle, za zločečení. Spravedlnost byla vykonána porotou lidí, kteří nebyli ve sporu citově zúčastněni a byli schopni nezaujatého rozsudku. Spravedlnost nevykonával ten, komu se stala křivda a byl ve stavu palčivého hněvu, ale ten, kdo k tomu byl určen. Za krádeže i zpronevěry následovaly spravedlivé tresty. V otázkách cti, pravdy a pomoci postiženému platila bezpodmínečná spravedlnost. Písmo přikazovalo:

◆ Nepřidáš se k většině, páchá-li зло.

Nebudeš vypovídat ve sporu s ohledem na většinu a převracet právo. Ani nemajetnému nebudeš v jeho

sporu nadřazovat. (2 Moj 23:2-3)

Toto je část odkazu křesťanské tradice. V zemích bez křesťanské tradice spravedlivé soudní řízení prakticky neexistuje dodnes. Osobní pomsta je nesprávná, protože jde nejen o návrat k pohanství, ale protože samotný duch křesťanství spočívá v odpouštění nepřátelům a v odplácení dobrým za zlé. Bible učí, že pomsta je škodlivá těm, kteří ji chovají v srdci. Nejen že ohrožuje toho, kdo křivdu spáchal, ale je nebezpečná i pro toho, kdo se mstí. Nikdo nemůže být opravdu nezaujatý ve vlastním sporu. Proto dal Bůhvládám meč, aby dohlížely na dodržování zákona. Staré přísloví říká, že "odpuštění je přítel rozumu, zatím co pomsta je jeho nepřítel." Z osobní zkušenosti a pozorování to můžeme potvrdit. Život je radostný a družnost s Bohem nerušená, když je srdce prosté nevole a zloby. Život nezná větší tíhu, než živenou hořkost. Odpouštějící duch ulehčí břímě a uzdraví duši. Možná namítnete: "To máme dovolit, aby lidé unikli odplatě za všechnu jejich špatnost?" Msta je jako lití benzínu do ohně, zatím co odpuštění a mírnost je jako voda. První rozdmýchá plameny, zatím co to druhé je uhasí.

Ani Bůh není zapomnětlivý, ale vůči kajícímu se chová, jakoby nikdy nic zlého neudělal. Pro nás snad není lidsky možné úplně zapomenout, co nám lidé způsobili, ale přesto se k nim můžeme chovat tak, jako když se nic nestalo. Můžeme si to pamatovat s určitým odstupem, jako třeba si pamatujieme adresu nebo telefonní číslo - bez citového zaujetí. Kdyby apoštol Pavel skládal v mysli všechna bezpráví, která se na něho jako věřícího v Krista nahrušila během let, nemohl by kázat, psát, ba ani spát. Jestli měl někdo nárok

žít nepřátelské myšlenky, byl to právě on. Přesto napsal:

- ◆ *Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhlání a s tím každá špatnost; buděte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. (Ef 4:31-32)*

Zapomeňte na зло! Pohřběte všechny nepřátelské city. Uvědomte si, že i vy máte chyby a potřebujete, aby vám bylo odpuštěno. Přikryjte přechin a ublížení tím, že uznáte, jak ubohý je ten, kdo je spáchal! Pohřběte jejich poklesky množstvím modlitby. Nemůžete nenávidět někoho, za koho se modlite!

- J. D. J. -

HŘÍŠNÍK

"Hříšník", to není jenom nějaký teologický pojem, který byl vymyšlen, aby nějakým způsobem uspokojivě vysvětlil přítomnost zla v tomto světě. Není ani ošumělou frázi, kterou vymysleli pisateli písni nebo provinční kazatelé, aby zastrašili své vzdorovité sbory.

Situaci dobrě vystihuje R. C. Sproul: "Nejsme hříšníky proto, že hřešíme, ale hřešíme, protože jsme hříšníky." Nejsme teoretičtí hříšníci, ani čestní hříšníci, ani zástupní hříšníci. Jsme opravdovými hříšníky a náš hřích se projevuje v našich skutcích. Člověk dokáže ujít hodně dlouhou cestu, jen aby se vynul své odpovědnosti. Mnozí za všechno zlé obviňují Satana, ale Ježíš jasné řekl, že hřích je v nás. Jiní se zase s odporom odvracejí od hříčků společnosti se samolibou spokojeností nad tím, že se na téchto hříšných odporostech nijak nepodílejí - a přitom si neuvědomují, že Bůh nás jednou povolá k zodpovědnosti nejen za to, čeho jsme se dopustili, ale i za to, co

jsme opomněli vykonat. Další jsou zase přesvědčení, stejně jako Sokrates před dvěma tisíci lety, že hřich není záležitostí morální zodpovědnosti člověka, ale je způsoben lidskou nevědomostí. Hegel, jehož filozofické názory tak silně ovlivnily myšlení devatenáctého a dvacátého století, argumentoval, že člověk se na vyšší morální úroveň dostává na základě rostoucího poznání.

Ale co vidíme kolem sebe v poslední třetině dvacátého století? Co přinesl tak obrovský pokrok v oblasti poznání, techniky a vědy? Prudký nárůst kriminality. Bezpočet rozvrácených rodin. Zeměkouli, která se chvěje pod otresy válečných konfliktů a teroru. Naše obrovské poznání se nestalo předzvěstí nového statečného světa. Pouze zesílilo naši schopnost páchat зло. Historie znova potvrzuje platnost biblického tvrzení, že člověk je ve své přirozenosti hříšný.

A přitom vůbec nejsme zpěčujícími se vězni. Podobně jako Augustin, i my nacházíme v hříchu a ve špatnostech potěšení. Co by jinak mohlo vysvětlit skryté potěšení z pádu druhého člověka? Co jiného může za to, že nás tak morbidně fascinuje násilí na televizních obrazovkách nebo krvavé masakry hororů? Alypius, Augustinův přítel a student, který s ním prožil pozoruhodnou zkušenosť v zahradě, této lekci porozuměl dokonale.

Alypius byl vášnivým příznivcem, v té době velmi populární zábavy, krvavých gladiátorských her. Vyděšen tím, jak nesmírně jej tyto hry pohlcují, vášnivě přísahal, že se zbaví této náruživosti. I když se mu několikrát úspěšně podařilo vyhnout těmto krvavým jatkám, jednoho dne potkal několik přátel, kteří věděli o jeho slabosti, a začali jej lákat do arény. Když jej násí-

4 ZÁPAS O DUŠI

lím vtáhli do přeplněného kolosea, Alypius se rozhodl, že se nebude dívat. A tak se shrbil na svém kamenném sedadle, vtěsnaný mezi řvoucí a šílíci dav, přimhouřil oči a rukama si zacpal uši.

Najednou, jak jeden muž, se ozval šílený výkřik davu, při kterém tuhla krev v žilách. Alypius nikdy nic podobného neslyšel. Popadla ho zvědavost. Na chvíličku otevřel oči, aby uviděl, jak jeden z bojovníku upadl do tratoliště krve. Všemi pory začal nasávat šílené násilí. "A bylo mi hůře, než tomu gladiátorovi," vyznal později Augustinovi.

I když si Alypius myslel, že se již povznese nad potěšení z takového krveprolití, jeho vůle nebyla rovnocenným partnerem k vzrušení, které vyvolávalo zlo. Byl "opilý krví a rozkoší" a znova byl za jedno se svými přáteli a se zlem, kterého se děsil.

Kdo z nás se ještě nikdy neocitl v situaci, kdy se s prohnaností chlubil svými hřichy, jak to vyznal i sám Augustin, aby si získal "chválu, kterou hřich s sebou přináší?" Hřich námí natolik proniká, že zůstáváme s hanbou a osamocení, pokud se nemůžeme podlet na hříších našich blízkých a našeho okolí.

Co způsobuje, že mužové jako Alypius vyskakují radostí v okamžiku, kdy gladiátoru odletí hlava? Proč i my v moderních gladiátorských zápasech odehrávajících se na národním i mezinárodním poli, a kterým se dnes říká válka, cítíme povznášející kouzlo dramatru armád, které se pohybují na bitemním poli? Proč se právě ti, kteří považují válečné kouzlo za něco neodolatelného, často stávají národními hrdiny? (Vzpomeňte si na okamžik ve filmu "Patton", kdy se legendární generál, kterého hrál George C. Scott, díval

ze svého velitelského stanoviště na bitevní pole a s neskrývaným patosem řekl svému průvodci: "Podívejte, může být snad něco velkolepéjšího? ...Musím říct pravdu - Já to miluji - Bože ...Já to tak miluji!" A proč se stejně krvavé vzrušení zmocňuje diváků kina, když jsou svědky toho, jak démonem posedílé dítě vráží prsty do očí své matky? Co to je? Nic jiného, než зло v nás, temná stránka dělicí čary, která, jak napsal Solženycyn, prochází každým lidským srdcem.

To je ve skutečnosti místo, kde se odehrává opravdová bitva. Není to zápas mezi "dobrými" lidmi a "špatnými" lidmi, jako hra na policisty a zloděje, ani bitva mezi "dobrou" vládou a "špatnou" vládou, jako je USA a Sovětský svaz. Nevede se kvůli pouhým státním nebo mezinárodním zájmům. Válka, která by mohla ukončit všechny války, je bitvou v zájmu věčnosti mezi duchovními mocnostmi - a probíhá v tobě a ve mně.

Když ucítíme odporný pach hříchu v našem nitru, žene nás to neodolatelně k bezmocnému zoufalství. Ale Bůh připravil způsob, kterým můžeme být osvobozeni od zla, které je v nás: Mušíme však nejdřív projít dveřmi pokání. Když skutečně porozumíme naší vlastní přirozenosti, pokání přestane být jen suchou doktrínou, poselstvím nahánějícím strach, morbidní formou sebetrýznění. Je to dar, jak prohlašovali již črkevní otcové, který dává sám Bůh a který vede k životu. Je to klíč ke dveřím osvobození, k jediné pravé svobodě, kterou kdy můžeme poznat.

A právě proto, že pokání znamená svobodu, není vůbec překvapující, že lidé ve vězení mu dokáží porozumět lépe a rychleji, než ti, kteří jsou na svobodě. Vězňové jsou zajatci v každém

možném ohledu. Jejich nejkříkavější hřichy byly odhaleny v oslepujícím světle soudních sňí a oni sami byli uzavřeni do samého středu všeliké formy zla a zkaženosti. Není proto překvapením, když zjistíme, že ta nejživější ilustrace pokání znázorněná v Bibli začala ve vězeňské cele.

- Charles Colson - Jak milovat Boha (str. 107 - 110) Vydal BIBLOS Třinec.

xualitu za něco přirozeného, mezi řadovými Američany je to 25 %. Z toho plyně, že tito lidé mají úplně jinou stupnici hodnot než je ta, kterou zastává většina řadových Američanů. Přesto jsou přesvědčeni, že oni mají tu jedině správnou představu o svobodě člověka. Jde o svobodu od domnělých "předsudků" a "zátěží minulé výchovy". S tím souvisí i "svoboda" od Boha. Svědomí bylo zastoupeno psychoanalýzou.

Cíl je jediný: vyloučit z podvědomí občana všechno, co je nepříjemné, upoutat jeho pozornost výlučně jen a jen na rozkoše jakéhokoliv druhu bez ohledu na etické postuláty. Ty se prohlásí za zaostalost, přežitek a předsudek. Přitom samozřejmě člověk, který je "oprostěn" od nějakých morálních zábran, nemá z ničeho strach. Holduje alkoholu, drogám, sexu,... Jeho úsměv vyzařuje dokonalý pocit štěstí "osvobozeného" člověka.

Všichni slušní lidé bez ohledu na přesvědčení, kteří mají cit pro morální hodnoty vštípené člověku staletími křesťanské civilizace, se musí vnitřně bouřit proti této "demokratické", ve skutečnosti skryté totalitní lži.

Totalitní diktatura, k níž se vyspělá západní společnost nepřiznává, avšak která je stejně nebezpečná jako diktatura nacistického a komunistického typu, spočívá v tom, že odpůrci lží o novodobém "nadčlověku" reklamy nemají prakticky žádnou možnost vrátit ji ve sdělovacích prostředcích. Ty jsou vlastřeny v absolutní většině lidmi páchajícími onen obrovský podvod na člověku, ať už se jedná o televizi, rozhlas či velké deníky. Podvodné manipulace v zájmu potlačení pravdy nabývají někdy strašlivé podoby.

Další z lživých kampaní probíhají ve

POCHYBNÁ CESTA BYZNYSU

Největší světová velmoc - USA - prošla po svém vstupu do druhé světové války v roce 1941 obrovským hospodářským rozvojem, který se zastavil až někdy ke konci padesátých let. Země tonula v záplavě zboží, lidé měli nadbytek peněz, ale chyběly jim spotřebitelské návyky. Peníze raději ukládali nebo investovali, než by je utráceli za zboží. Velké koncerny se musely vážně zabývat otázkou, jak zapůsobit na psychiku prostého občana, aby se rozhodl kupovat zboží - utráčet peníze, a ne ukládat je ve spořitelně.

Tak vznikly reklamní průmysl a show byznys. Ty zplodily svoji elitu, vydávající se za mluvčího pokroku "ke světlé budoucnosti lidstva". Jejich morálka se diametrálně liší od etiky průměrného Američana. Anketní průzkumy ukázaly, že 45 % dotázaných této vrstvy lidí se nehlásí k žádnému náboženství, zatímco v celkové statistice amerických občanů to činí pouhá 4 %. Více než polovina z nich považuje cizoložství za mravně přijatelné, zatímco z celkového počtu občanů zastává takový názor pouhých 15 %. Téměř 80 % dotázaných této skupiny pokládá homose-

6 ZÁPAS O DUŠI

stéře boje za právo na život nenarozeného člověka. Před uzákoněním potratu v r. 1973 v USA byly masové sdělovací prostředky plné zpráv o ilegálně prováděných potratech a o tom, že při nich umírá ročně kolem 20 000 žen. Šlo o záměrnou dezinformaci. Skutečný počet činil pouhé 200, a to ještě není jisté, zda se jednalo vždy o smrt v důsledku nelegálního zákroku. Veřejnost ale musela být "zpracována" tak, aby hrůzostrašně vysoká čísla úmrtí v důsledku nelegálně a neodborně prováděných interrupcí vyvolala paniku a získala veřejnost pro legalizaci potratů. Pravdivá čísla ovšem odmítají zveřejnit jak velké televizní a rozhlasové společnosti, tak i masově čtené deníky. Totéž se týká i údajného početí po znásilnění, což sdělovací prostředky uváděly jako další závažný argument pro legalizaci potratů. Natáčely se rozgovory s ženami, které otěhotněly po znásilnění, když ale tyto později svou výpověď odvolaly a řekly, že přišly do jiného stavu po normálním sexuálním styku, nikdo to nezveřejnil, kromě lokálních či církevních periodik. Přesně takový stav nastal.

Před časem se propagovaly antikoncepční prostředky jako cesta ke snížení potratovosti. Tyto reklamy stále trvají. Nikdo ale nezveřejní, že od té doby se potratovost naopak zvýšila a nikoli poklesla. Velkou a nebezpečnou lží je také doporučování prezervativu jako údajně "nejúčinnější" obrany proti AIDS. Odborně fundované články a studie o iluzi této "ochrany" a důkazy, že jedinou účinnou ochranou před touto moderní chorobou je sexuálně spořádaný život, opět marně čekají na své publikování v masovém měřítku.

Přes všechny podvodné manipulace se však mýlus produkce a pokroku

bez ohledu na mravní normy začíná vyčerpávat a kompromitovat. Nedává totiž odpověď na základní otázky člověka, vede naopak k frustraci, působí obavy a strach. Pouhé hromadění bohatství a bezohledná děvastace přírody vedou k dezintegraci společnosti a duchovní krizi. Je tomu tak proto, poněvadž liberální ideologie Západu nemá na zřeteli dobro člověka, ale je pouhým nástrojem k nadvládě finančních mafii a oligarchií nad jednotlivcem. Aby dosáhly svého cíle, proradně užívají starou lež, že dábel neexistuje, ačkoliv země čím dál více připomíná peklo.

-Radomír Malý - Svetlo-Týdeník Matice Cyrilometodějské - zkráceno

NAPSALI JSME PRO VÁS

Vám všem, kteří se aktivně podílíte na existenci a vzniku každého dalšího čísla časopisu Zápas o duši, děkujeme. Navrhujete řadu témat, kterým bychom se měli věnovat. Dnes, na přání pana Luboše Odstrčilíka, to bude:

KŘESŤANSKÉ ROZHLASOVÉ A TELEVIZNÍ VYSÍLÁNÍ V AMERICE

Amerika byla a stále ještě je země neomezených možností. To platí i pro sbory a křesťanské aktivity.

Byli jsme udíveni, když jsme před téměř pětadvaceti lety do Ameriky přijeli jako čerství emigranti, že každé městočko, obzvláště na řídce osídleném Západě, s počtem sotva dva tisíce obyvatel, má svoji vlastní vysílací stanici a najdete v něm nejméně deset různých křesťanských sborů nebo církví. S obojím jsme se seznámili hned v prvních týdnech. Každý sbor k nám

vysílal dvojici, aby nás uvítali a pozvali do svého shromáždění. Ale protože jsme z domova neměli o církvi nebo sborech žádný přehled, kromě třech náboženských úkonů - křest - svatba a pohreb, necítili jsme potřebu se do něčeho zapojovat. Zato rádio a televize jsme používali od počátku. Obzvláště místní rozhlasové vysílání jsme poslouchali celý den. Vždyť jsme sami byli mezi hosty. Z takového vysílání jsme věděli, kdo má narozeniny nebo výročí, kdo je v nemocnici, co se děje v obci, o čem jedná místní národní výbor a zahráli nám na přání. Pro nás bylo úplně neuvěřitelné, že neexistovala cenzura. Lidé přicházeli, aby povíděli svým spoluobčanům co mají na srdci a reklamy místních obchodníků oznamovaly, jak nakoupíte právě dnes. K místnímu vysílání patřilo samozřejmě přebírané profesionální zpravodajství a fúra muziky všech žánrů.

Křesťanské rozhlasové vysílání má v Americe dlouholetou tradici, ale to jsme objevili mnohem později a stalo se nedílnou součástí našeho života.

Mezi průkopníky krátkovlnného vysílání patří **HCJB WORLD RADIO** - Hlas Církve Ježíši Blahořečí - tedy misijní organizace, která začala v Ekvádoru v r. 1931. Skromné začátky a úsilí několika nadšenců pomohlo vytvořit organizaci, která od r. 1975 vysílá také k nám. V hlavním městě Quito pracuje více než 400 misionářů a s nimi přes tisíc ekvádorských zaměstnanců. Křesťanské vysílání HCJB je obrovským přínosem především pro španělsky hovořící země, tedy většinu Jižní Ameriky a Mexika. HCJB World Radio společně s misijní organizací Trans World Radio a Trans World Radio Bonair v současné době testuje satelitní program ALAS - Latin America Via Sateli-

te, který má za úkol pokrýt vysíláním celou Jižní Ameriku - jde o 400 milionů obyvatel. Spojení mezi Quitem a Bonairem bude vysílat programy přes INTELSAT VI.

Křesťanské vysílání patří v Americe k naprosté samozřejmosti, stejně jako široká paleta stylů, forem a zájmů obyvatel. Denní stavba programu je obvykle složena z kázání předních biblických učitelů. Další jsou zaměřeny na křesťanskou hudbu, hovory s hosty a telefonní tématické besedy. Specialisté se zabývají problémy výchovy dětí, mladými lidmi, manželskými poradami, jiní hovoří o problémech stáří. Někteří odborníci se věnují kultům a sektám, jiní se zaměřili na zpravodajství ve světle Bible, atd. V celé škále forem existuje řada nezávislých profesionálních producentů, kteří své pořady uplatňují především v křesťanských stanicích, ale některé křesťanské pořady přebírají i sekulární stanice a rády, protože z výzkumů vědí, že oslovují a přitahují posluchače, kteří si rádi poslechnou zajímavý křesťanský pohled. Vstup křesťanských pořadů do sekulárního vysílání dosáhne posluchače, kteří nejsou pravidelnými posluchači výhradně křesťanského vysílání.

Skoro by se zdálo, že v Americe vládne dokonalá pohoda. Snad právě proto, že je tam tolik možností, není snadné si věrného posluchače získat. Je smutnou skutečností, že některí křesťané volí cestu nejmenšího odporu. V zájmu dobrého ladění posluchačů, raději biblickou pravdu řeď, dělají z ní holistickou medicínu, jen aby posluchači zůstali věrní a finančně zúčastněni. Osobnosti, které tnou do živého, kterým více záleží na autoritě Boha než na penězence oveček, jsou stále častěji umilované. Průměrný posluchač chce

8 ZÁPAS O DUŠI

raději slyšet sladké poloprávdy, než by polykal hořké, ale léčivé pilulky Boží pravdy. Nechtěj trávit hutnou potravu, kterou nabízí pouze Bible.

V televizním vysílání je situace ještě složitější. Obraz dává producentům mnohem širší pole působnosti. V televizi uvidíte to nejlepší i to, nad čím vám bude rozum stát. Uvidíte solidní pořady, které mají biblický fundovaný základ, ale uvidíte i takové senzace či seance, kde nevíte, zda se díváte na představení kouzelníka či finančního makléře. Někteří vzbuzují důvěru, jindy však nebude věřit svým očím. Jedni před kamerou roni slzy a vyzývají diváky, že pokud do určitého data nepošlou tomuto božímu muži 8 milionů dolarů, mají přímou zodpovědnost za jeho smrt, neboť si ho Pán povolá. Slibují vám mnohonásobnou odměnu, která odpovídá výše vašeho daru. Boží bankovní systém vám zaručí bohatství, vše záleží jen na vaší obětavosti a štědrosti. Zázraky se dějí dnes a denně. Osm milionů se sešlo a tento "boží" muž neumřel. A jeho nenasytná pokladna žádá další dary. Uvidíte finanční maratóny, kde se na projekt hodně citově podbarvený vyberou před vaším zrakem další miliony. Každou chvíli na televizním nebo propukne nějaký skandál, počínaje sexuálním povyražením a dobrodružstvím, až po obyčejnou finanční zpronevěru. Touha po penězích a po moci je nebezpečná nejen pro světáky, ale i pro křesťany. Samozřejmě, každý takový skandál nahrává do rukou skeptiků, kteří říkají, vidíš to - ti křesťané jsou ještě větší podvodníci než ti, kteří si na svatoušky nehrají.

Televize umožňuje přímo neomezené možnosti manipulace s divákem. Mnozí věřící vyměnili účast v místním

sboru za elektronický kostel. Sedí doma před obrazovkou a posílají své finanční příspěvky a dary mistrům televizního nebe. Ti je za to duchovně baví na nejvyšší úrovni. Uvidíte kazatele, kteří dechem a pohybem ruky složí polovinu diváků. Uvidíte ty, kteří vás uzdravují nejen v hledišti, ale i u televizoru. Oni vidi vaši chorobu, vy cítíte teplo. Ano, v Americe přímo kvete hlásání zdraví, štěstí, spokojenosti a prosperity křesťanů. Úspěch přitahuje davy. Na sliby politiků i kazatelů naletí především ti, kteří nejdříve prosazují své zájmy (touha po zdraví, bohatství a důležitosti) a teprve potom ty Boží. Někdy je až k popukání, jak si některé a musí říci, že velmi oblíbené hvězdy křesťanské televizní produkce, představují křesťanský život. Babičky v krajkových fantasiích kabaretních dam, s parukami o mnoha loknách a roztomilým hláskem školaček, promlouvají k ostatním ženám a babičkám. Těm se dostanou do penězenek snadněji a pak slzí v naději jak společně napraví celý svět. Na jevišti působí moc roztomile batolíci se vnoučci. Mužům šediny nevadí, ale bujná hříva, pokud možno upravená trvalou ondulací, hluboce rozhalená košile, aby byla vidět mužná ochlupená hrud, dodávají mužnosti. Na krku a zápěstí jim svítí masivní zlaté šperky, prsteny a ciferníky hodinek odrážejí lesk diamantů. V oblečení i na jevišti vládne dokonalá barevná harmonie se spoustou umělých květin a kudrlinek. Ale o tom, co je "seriózní" a co ne rozhoduje vkus diváků, protože bez jejich finančních darů a obětí se v rozhlasu ani v televizi nikdo dlouho neudrží. Znovu se potvrzuje, že v Americe najdete to nejlepší i to nejhorší. Jistě nebude dlouho trvat a prostřednictvím kabelové televize budeme

i u nás oblažení křesťanským Hollywoodem. Proto budete připraveni. To, co uvidíte, ne vždy představuje křesťany a křesťanství, jak o něm mluví Bible. Z velké části to, co představuje křesťanská televize, je od biblického křesťanství stejně vzdálené jako americké akční filmy z Hollywoodu od života většiny Američanů. Ani jedno, ani druhé není obrazem americké společnosti, ale výplodem fantázie jedinců, kteří jsou neobvyčejně zdatní finanční podnikatelé. Filmoví producenti a hvězdy filmového nebe, stejně jako někteří křesťané televizních obrazovek, jsou jen obratnými obchodníky s Božím slovem.

Do kategorie křesťanských sdělovacích prostředků patří neoddělitelně produkce videoprogramů. Ty slouží především křesťanům. Používají je pro své vlastní rodiny. Je mezi nimi řada vynikajících výchovných a vzdělávacích pořadů pro děti. Dnes máme možnost některé z nich vidět i u nás. Jediný problém, kromě různého stupně profesionality, je podstatně vyšší cena a omezené užívání, které vyplývá z autorských práv. Takže si je nemůžete běžně půjčit v půjčovnách jako je tomu s ostatními komerčními video tituly.

Nakonec ještě hudební produkce. Audio kazety a CéDéčka - to je v Americe ráj na zemi. Najdete profesionálně odvedenou práci, která nemá obdobu. Můžete si vybrat z tisíců titulů. Ano, především v hudební produkci zůstává Amerika dodnes stále světovou jedničkou. Ve sborech se hudební části bohoslužeb věnuje velká pozornost. Ačkoliv my o sobě s pýchou tvrdíme - co Čech, to muzikant - málokdy uvidíte něco, co by jen trochu připomínalo běžnou atmosféru amerických sborů. V této oblasti bychom si měli z Ameriky

vzít příklad. Radost a nadšení se tam projevuje nestrojeně. Vánoční vystoupení větších sborů každého okresního města by obstálo i ve Smetanově síni.

Abychom téma vyčerpali úplně, křesťanská knižní produkce a časopisy jsou zřejmě nejrozvinutější formy individuální služby věřícím. Při každé návštěvě Ameriky čteme, listujeme a nakupujeme. V únoru jsme přivezli 60 kg knih, což nám působilo na cestách nemaľý problém.

Smutnou skutečností, při vší svobodě a demokracii, kterou Amerika vyznává, zůstává skutečnost, že se žáci v učebnách nesmí modlit ani dobrovolně. Místo modlitby jsou studenti vyzbrojeni jinak a tento rozdíl - od zákazu modlitby k volnému rozdávání kondomů, nese své ovoce. To vše doplní střelné zbraně mezi žáky a strach z násilí cítí celá společnost.

Za malou zmínku stojí náboženská svoboda vyznání v sousední Kanadě. Kanada si vždy získávala sympatie většiny světa a lidí romantických ideálů svojí politickou neutralitou, bezkonfliktní společností a velkými sociálními výmoženostmi. Málem se splnil sen všech utopistů o socialismu. Ale víra v lepší zítřky Kanady se z nějakého důvodu také nevydařila. Dnes má Kanada obrovské ekonomické potřeby, vysokou nezaměstnanost a neúnosné daně. Kanada a Amerika, ač mají k sobě blízko geograficky, jazykově i kulturně, mají úplně jiné náboženské čtení. Torontský "Globe and Mail" napsal, že 80% Kanada považuje náboženství za důležitou součást života, ale pouze 44% považuje za důležité být součástí shromáždění. Kanada se považuje z 59% za spirituální, ale ne nábožensky založené. Sedmdesát procent Kanada si vytvořilo "svoji

10 ZÁPAS O DUŠI

vlastní osobní víru". Co se týká náboženské svobody, situace není vůbec růžová. Kanada je natolik politicko-etnický uvědomělá, že z modliteb na veřejnosti je vypuštěno slovo Ježíš Kristus. Aby se mnohonárodní tvář Kanady chovala férově ke každému, modlitba může obsahovat pouze slovo Bůh, raději s malým b - bůh. Rovněž kaplani v armádě nemají jako symbol duchovní služby kříž. Stejnou cestu volily i Spojené státy. Od února 1994 místo kříže a Davidovy hvězdy zdobí vojenské uniformy slunce s paprsky, které ukazují na Boží přítomnost v přírodě. Komu je židovsko-křesťanská symbolika trnem v oku? Na to nejlépe odpoví Bible sama.

- ◆ Slovo o kříži je bláznovství těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spásě, je mocí Boží. Je psáno: Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných za vrhnou.' Kde jsou učenci, kde znalci, kde lečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudréém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěsti. ...Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé. Pohlédte, bratři, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovřzené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to co jest, obrátil v nic, aby se žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem.

(1. Kor. 1:18-29)

Kanada až do nedávna neměla jedinou soukromou křesťanskou rozhlasovou ani televizní stanici. Kanadští věřící poznali na vlastní kůži, co je to státní zásah, ale hrstka statečných bojuje za změnu. Konečně po dlouhém soudním handrování státu a křesťanů získali křesťané mírné uvolnění tvrdého režimu. Na jihu v Mexiku byla obdobná situace, kde až do nedávna platil zákaz šíření křesťanské propagandy rozhlasem. Američtí křesťané vysílali a vysílají do obou zemí z řady stanic podél dlouhé hranice. Rušičky dodnes naštěstí nikdo nepostavil. Rádiové vlny s křesťanskými pořady dosáhnou nejen do Kanady a Mexika, ale téměř do celého světa.

- kas

KONFERENCE KŘESŤANSKÝCH ROZHLASOVÝCH A TELEVIZNÍCH PRACOVNÍKŮ USA

Křesťanské sdělovací prostředky v Americe mají své místo a dlouholetou tradici. Zdaleka nejde o něco bezvýznamného. Každoročně se sjízdí jen "malá část" profesionálů a přátel těchto médií na výroční konferenci. Letos to byla 50. jubilejná a konala se od 29. ledna - 1. února 1994 ve WASHINGTONU D.C. Mezi několik stovek sponzorů této významné události patří společnosti jako je Americká biblická společnost, Studenti pro Krista (Campus Crusade), CBN - Network křesťanského vysílání, Radio Bible Class a celá řada dalších známých a významných organizací a jednotlivců. Konference se účastnilo 4000 delegátů a více než tří tisíce hostů, mezi nimi významné osobnosti senátu a parla-

mentu. K účastníkům konference pravidelně promluoval také prezident U.S.A. S novým presidentem v Bílém domě se však situace změnila. Bill Clinton, ač sám aktivní baptista (v Americe existují desítky odnoží baptistů, které se od sebe liší jako den a noc), na první oficiální pozvání s ročním předstihem neodpověděl. Místo Billa Clintona vystoupil kandidát na příští prezidentské volby. William J. Bennett se představil osobně a odpovídal na otázky zvídavých delegátů a profesionálů rozhlasového a televizního vysílání.

Program konference byl nabity od rána do noci. Hala plná výstavních expozic představovala všechnou, ba i nemožnou technologii, která s vysíláním nějak souvisí. Sponzoři připravili záplavu informací, katalogů a malých pozorností. Poslední výstřelky satelitní a digitální techniky vzbuzovaly představivost přímo úměrnou finančním možnostem. Co dnes může produkovat jednotlivec bez štábů technických pracovníků doma na stole, je neuvěřitelné. Množství křesťanských nakladatelů a samotných autorů bylo reprezentativní. Autoři bestsellerů pořádali autogramiády. V různých sálech a učebnách probíhala řada specifických přednášek na různá téma. Časově nebylo možné zvládnout vše o co měl člověk zájem. Program obohatil nejznámější hvězdy hudebních skupin. Byly to čtyři dny té nejintenzivnější a nejpožehnanější inspirace, kde si člověk uvědomil, že v každém z nás je skryta obrovská síla ovlivnit svět kolem sebe.

Každý večer přednesl jeden klíčový řečník poselství k delegátům a hostům. Mezi nejznámější a nejuznávanější proponenty křesťanských hodnot a instituce rodiny patří dr. James Dobson. Před patnácti lety opustil praxi dětské-

ho lékaře a psychologa a s hrstkou pomocníků začínal misijní službu pro rodinu. Jeho denní rozhlasový pořad patří mezi nejposlouchanější v Americe. Vydal řadu knih, z nichž některé jsou přeloženy a vydány i u nás. Dr. Dobson si za léta získal uznání nejen posluchačů, ale i na nejvyšších místech Spojených států. Až do konce vlády prezidenta Bushe, byl poradcem presidentů v záležitostech rodiny. Dnes, s novým osazenstvem Bílého Domu, patří mezi nejbližší poradce prezidenta Billa Clintonova 22 homosexuálů a lesbických žen.

Dr. Dobson hovořil o stavu rodiny dvacátého století. Zápas o přežití existence rodiny se promítá do utrpení dětí. Od r. 1960 v Americe vzrostlo násilí vůči dětem o 500%. Za posledních 15 let zaznamenal tento trend vzrůst o 85%. Roste násilí rodičů proti dětem i naopak. Dnes v Americe vychovávají 3,2 milionů dětí rodiče jejich rodičů - babička a dědeček. Děti pocházejí z rozvrácených rodin, jejichž rodiče požívají drogy, alkohol, trpí nemocí AIDS a mentálními chorobami. Nejméně 30 000 dětí ztratilo jednoho nebo oba rodiče následkem onemocnění AIDS. Další znepokojivý úkaz dnešní společnosti je násilí dětí samotných, které exploduje bez příčiny a důvodu, bez hněvu, bez lítosti a smilování, pouze proto, že dotyčný nemá zábrany, a dělá co sám v dané chvíli cítí a chce. Napáchané škody, stres, špatné zacházení v rodině vytvárá u dětí nekontrolovatelnou agresivitu. Tyto děti neprojevují žádný soucit, neznají cit. Podle nejnovějších průzkumů dětskí lékaři zjistili, že dítě do věku 12 měsíců, pokud se vyvijí a vyrůstá v rozbitém rodinném zázemí tak, že není milováno, nemá dostatek mateřské péče a fyzického kontaktu, potom

12 ZÁPAS O DUŠI

jeho tělo produkuje stresový hormon - costisole, který ničí mozkové buňky. Mozek dítěte je poškozen podobně jako jsou poškozeny mozkové buňky požitím drog. Dr. Dobson varoval, že nedostatečnou mateřskou péčí produkujeme děti mozkově nenapravitelně poškozené. Pokud ztratíme jednu generaci, můžeme přežít, pokud ztratíme i druhou generaci, naše šance na přežití je malá. Kdo vychová děti zničené generace? Dnes v málo případech zastupují prarodiče, ale to k výchově morálně zdravé generace nestačí.

Podle jednoho průzkumu chování mládeže na otázku kdy je použití střelené zbraně přípustné, 20% mládeže odpovědělo, že užití je přijatelné, pakliže vám někdo něco ukradl, 8% pakliže vás někdo urazil. Na otázku, kdy je znásilnění přijatelné: 25% žáků 6. až 9. třídy neodsuzuje znásilnění, pokud jeden z partnerů do vztahu investoval nějaké peníze - stačí pozvání do kina nebo do restaurace, 67% mladých považuje znásilnění za přirozený vývoj vztahu „pokud spolu chlapec a dívka chodí 6-8 měsíců.“

V Americe žije 10 milionů zanedbaných dětí. Ještě více jich žije bez dozoru a ochrany dospělých. Rozpad rodiny přináší zneužívání a hrubé násilí proti dětem. Pedofilové - ti, kteří se soustředují na zneužívání dětí, mají neomezené příležitosti. Pedofil, podle statistik, běžně zneužije 340 dětí během sedmi let - dokud není dopaden.

Rodina je základ společnosti. Právě zde přichází odpovědnost křesťanů. Nestačí jen nečinně přihlížet a konstatovat, jak je svět kolem nás zkažený. Nestačí odsuzovat nemorálnost, uvolněné mravy a potraty, pokud sami nenabidneme lepší řešení. Bůh nás povolal k tomu, abychom byli věrní

Jeho Slovu, ne k tomu, abychom tolerovali otroctví, rasismus, genocidu Židů, potraty a vědecké experimenty na nenarozených. Dr. Dobson varoval, že dnešní zákon, který podepsal nově jmenovaný president Bill Clinton, ohrožuje nenarozené dítě do té míry, že záleží pouze na poloze hlavičky v těle matky. Jde jen o 5 centimetrů, kde se nachází hlavička dítěte. Objeví-li se hlavička dítěte mimo matčino tělo, lékař má povinnost život dítěte zachraňovat. Pokud je uvnitř, patří dítě experimentátörům, kterým jde především o co nejzralejší mozkové buňky dítěte. Genetické pokusy mezi lidským embryem a zvířecími buňkami jsou na dosah ruky. Podobné experimenty známe z hitlerovské minulosti. Také Bible hovoří o době, kdy se rodily zrůdy. Biblické varování platí i nám.

◆ *I viděl Hospodin, jak se na zemi rozmnožila zlovůle člověka a že každý výtvor jeho myslí i srdce je v každé chvíli jen zlý. (1 Moj 6:5)*

Víme jak Bůh zakročil. Můžeme si být jisti, že Americe Bůh zehnal dvě stě let především proto, že to byla země, která Pána Boha ctila, jejíž ústava a zakládající otcové byli pod autoritou Božího slova. Jednoho dne se může stát, že se ústava Spojených států stane neplatným cárem papíru a historií, protože dnešní Americe nevyhovuje. Stačí, aby byl vyhlášen stav vnitřního ohrožení a budeme opět o krok blíž tomu, před čím nás Boží slovo varuje. Stačí změna zákona, kompromis, lhostejnost a potom národ vlažných křesťanů opustí láska, víra i naděje. Běda člověku, který skládá naději v člověka.

Dr. Dobson končil svůj proslov silně rozrušen. Se zlomeným hlasem řekl, že je připraven za biblickou pravdu a burcující skutečnost našich dnů obětovat i

život. Ano, bývalý poradce prezidentů v otázkách rodiny musí dnes kolem sebe ochranku a jeho kancelář je pod dohledem ozbrojené stráže. Amerika, země s nejrozvinutější demokracií, žije pod hrozbou liberálů a militantních homosexuálů, kteří ovládli Bílý dům.

William Bennet, možná příští prezidentský kandidát, se zmínil o liberální elitě, která ovládla Spojené státy. Hovořil o morálních a duchovních problémech společnosti, která je ovládána sobeckými choutkami, cynismem, nudou a naprostou bezcitností. Vláda si vymýší nové a nové programy, jak "ochraňovat" práva obyvatel. Ve školách se místo výuky morálky vyučuje nezodpovědnost v sexuálním chování.

Chuck Colson, další významná osobnost křesťanského a veřejného života - bývalý poradce prezidenta Nixon, který skončil ve vězení za aféru Watergate. Jeho osobní svědectví patří k mimořádným zážitkům. Colson popsal a rozebral totální fiasko amerického systému všeživství. Colson řídí největší křesťanskou misijní službu vězňům s vynikajícími výsledky. Reforma všeživské správy na základě biblických principů je jediná odpověď. Těšíme se z toho, že Colsonova kniha "Jak milovat Boha?" vyšla v překladu i u nás. (viz ukázky na stranách 3 a 17)

Znovu a znovu jsme si říkali, každý z mluvčích konference by mohl přispět k zamýšlení a formování našich českých zákonů a paragrafů. Na první pohled se vám může zdát situace v Americe hrozná, ale musím dodat, že naše česká a evropská společnost je v mnoha směrech v daleko hlubší morální krizi než americká. Amerika totiž, na rozdíl od nás a Evropy, má stále ještě velmi silný cit k sounáležitosti s křesťanskými hodnotami. Pokud se

mnenou nesouhlasíte, jen jednu skutečnost pro zamýšlení. Není obce, není města, kde by nebylo hned několik křesťanských sborů. Každé desetitisícové městečko má více biblických křesťanů než celá Praha. Ani jeden kazatel není placen státem, ale vždy vlastním sborem. To samo svědčí o důležitosti víry v život Američanů, které do sborů nikdo nestrká násilím. Z členství neplynou žádné výhody, kromě duchovního života. Vědomí o Bohu je u Američanů stále silné. Tato kontinuita u nás naprosto chybí. To co vidíme v Americe dnes, je výrazná polarizace společnosti na liberály a konzervativce. Liberál je volnomyšlenkář tříhnučí k socialistickým utopiím, zatímco konzervativec hájí zákon a biblický základ, na kterém byla Amerika postavena. Jak se zdá, Bílý dům v čele s první dámou Ameriky paní Hillary Clintonovou a její manžel jsou velkou zkouškou morální zátěže, kterou musí dnešní Amerika projít. Bill Clinton tři dny po nastupu do Bílého domu podepsal pět závažných exekutivních rozhodnutí:

- Odstranil zákaz služby homosexuálů v armádě
- Odstranil zákaz zákona proti výzkumu fetálních pokusů
- Odstranil nutnost předaborčních informací, na federálně financovaných klinikách, na jejichž základě by žena znala všechna rizika spojená s potratem (Protože tyto informace u nás také chybí, vydali jsme je - napište nám).
- Začal proces nového jednání o povolení a dovozu aborčního preparátu RU 486
- Zajistil státní finanční podporu pro interrupce ve vojenských klinikách amerických posádek v zahraničí.

14 ZÁPAS O DUŠI

Pan prezident Clinton je první z amerických prezidentů, který v zájmu různých nátlakových skupin připustil a uplatňuje bezbožné zásady, jaké Amerika do dnešního dne nepoznala. Během jednoho roku svého prezidentství stačil přibrat mezi své nejbližší poradce 22 homosexuálních mužů a žen, kteří jsou na své sexuální chování patřičně hrdí i hluční. Dalších pět kandidátů, lidí těchto "výjimečných kvalit", kteří si zaslouží právní ochranu, na své jmenování nedočkavě čeká. Mezi poradci ani čekateli na jmenování křesťané nejsou.

V krátkosti - morální hodnoty, které v Americe platily 217 let, nemusí vydržet do konce desetiletí. Může se stát, že prezident Clinton ani nedokončí své funkční období. Může se stát, že bude poslední americký prezident. Může se stát, že ústava Spojených států ztratí svoji platnost a místo prezidenta a ústavy nastoupí parlamentní diktát. Amerika však historicky měla vždy neuvěřitelnou schopnost rozdmýchat i poslední jiskřičku naděje v neuhasitelný požár. Duchovní obroda může vzplánout. Stačí hrstka lidí, která vzbudí neudržitelnou mladickou sílu, elán a touhu začít znova. Církev v Americe neměla nikdy politickou moc, tak jako tomu bývalo v Evropě, ale její vliv je o to trvalejší. Vláda dnešních politiků, kteří neuznávají Boží principy - morálku a etiku, sdružuje část obyvatel v otupělou, manipulovatelnou masu. Státní zřízení, které slibuje zajištění od kolébky po hrob, si vždy vybere svoji daň, zahubí demokracii a své občany vrhne do otroctví. Ti, kdo tímto způsobem zaopatřují blahobyt společnosti mají na mysli především svá teplá a zajištěná místečka. Občan, místo zodpovědnosti, povinnosti, dobročinnosti a lásky k bližnímu, nastupuje bezohledný boj

o koryto a o přežití na výslunní.

Jen Bůh ví, kterou cestou se Amerika vydá. Je na křesťanech, aby přistupovali k volbám odpovědně. Je na křesťanech, aby vychovávali svoje děti k sexuální čistotě, aby je vyučovali Božím zákonům a především sami žili tím, čemu věří. Je na křesťanech, aby obětavě pomáhali tam, kde zodpovědní rodiče chybí. Jen potom budou světlem a solí tornuto světu.

Alexis De Tocquille "Demokracie v Americe I." před více než 150 lety napsal s úžasným nadhledem:

Zákony nemohou oživit víru, která vyhasíná; mohou však v občanech probudit zájem o osud jejich země. (str. 71) Tak tedy zatím co zákon dovoluje americkému lidu dělat všechno, náboženství mu brání chtít všechno a všeho se odvážit. (str. 222)

Proto byla Amerika po 200 let vůrem celému světu. Náš dobrý nevěřící kamarád to vystihl následovně: "Demokracie a kapitalismus je jen pro slušné lidí." A my dodáváme, odložíme-li metr slušnosti - Bibli, potom se celá struktura společnosti zhroutí. Odluka církve od státu nikdy neznamenala, že Bible nemá co společnosti říci. Odluka církve od státu znamenala jen to, že stát nemůže ustanovit, která církev je ta pravá.

- kas -

AMERIKA DNES

Než jsem v Praze odjel na letiště, prošel jsem podhradí a vracej se Karlovou ulicí do centra. Na rohu u Liliové seděl na obráceném kbelíku muž s rybářským prutem a skrz kanálovou mříž lovil v kanále ...? Lidé se tu zastavovali a s viditelnou vážností čekali, co

vytáhne ... (středoevropský zážitek před cestou do Ameriky.)

USA today. Chtělo by to napsat o perfektním průběhu cestování, jak si nás touroperátoři a letušky podávali, než jsme přistáli v New Yorku za noci, která nikterak nepokročila, neboť hodinky ukazovaly málem čas našeho odletu z Evropy. Teplota 27° Farenheita činila našich -3° C.

Vynechám dotykání světoznámých míst nohou, či jen pohledem (Manhattan, Brodway, Bronx, Brooklyn), poznamenám však, že v CITY NEW YORK nelze zabloudit díky očíslovaným ulicím; lehce jsem se odevšad na naší 5. Avenue vrátil. City svědčí o dokonalé čistotě a funkci všeho, co tvoří a čím žije obrovské velkoměsto. Pověstné criminal manners (kriminální způsoby) jsem neviděl tam, kde kypěl prudký život. A aby prudce kypěl, viditelně se tu kdekdo snaží. Tu se nelekruje.

Nevynechám však pokus kratičce vyjádřit, co na mne nejvíce zapůsobilo:

V obrovském CITY se snad nekouří, nezahládl jsem kuřáka či kuřáčku. Zde kouřit znamená dát veřejně najevo svoji méněcennost. TÍMTO a "čímsi a mnohým" jsou USA today před námi.

Druhým úžasem je policie. POLICE - její vnímavost a bystrost. A její sounáležitost s prostředím - což vytváří atmosféru bezpečnosti a jistoty.

Úžasu přibývalo a množil se pocit: **MÁ-LI TU ZLO SÍLU, VĚTŠÍ SÍLU TU MÁ DOBRO. POCTIVOST A SEBE-VĚDOMOST TU MAJÍ PRVOŘADOU**

ŠANCI. Už proto, že řídící, správní, obslužná a obchodní velkorysost, velkorysosti i v detailech, stavěná na slušnosti a výkonu plodí bohatství.

Je udivující, jak lehce odtud rozdávají kazisvětům a obětem ... a "hrneček

vaří a z něho neubývá ..."

Teprve tu člověk poznává, jak "ČÍMSI A MNOHÝM" JSOU USA VPŘEDU.

Jsem opět v Evropě. Přemýšlím, co s čím porovnat. Na mnoho dobrých cílů a snah, jimiž většina zemí kontinentu prošla a nikdy se s nimi nevypořádala se smyslem OČÍSTIT SE!

Tak: EVROPA DNES

V Praze Na příkopě v centru města jako symbol "ČEHOSI" vystal živý muž s hřeby a meči, hřeby si vráží s kovovým zatloukáním skrz nos do lebky, meče si vbodává skrz ústa jícnem dovnitř promaštěných útrob těla.

- Karel Vysloužil -Hlas z Pasínské 58

SPOLEČNÁ VEČERÉ NAŠICH A AMERICKÝCH BRANNÝCH SIL

V neděli večer, 6. března 1994, se konala v pražském hotelu Belvedere společná večeře armádní elity. Z americké strany se jí účastnili generáli James B. McCarthy, generál Dick Able a další. Celá akce byla sponzorována křesťanskou misijní organizací "Campus Crusade for Christ - Studenti pro Krista". Hosté, důstojníci do hodnosti kapitána, se sjeli se svými manželkami z celé republiky. Američané byli zralého věku, všichni již mimo aktivní vojenskou službu. Večer začínal společnou večeří, družným hovorem kolem stolů v očekávání, co se bude dít.

Po oficiálním přivítání promluvil čtyřhvězdičkový generál amerického letectva, James B. McCarthy, který byl v 70. letech vrchním velitelem NATO v Evropě. Úvodem prohlásil, že ve své kariéře pilotoval 42 různých letadel. Věřím, že

16 ZÁPAS O DUŠI

jeho kariéra, zodpovědnost a moc, která patří veliteli armády NATO nebyla to, co zaujalo mladé důstojníky české armády nejvíce. Generál McArthy hovořil o profesionální zodpovědnosti každého vojáka, o obtížnosti osobních rozhodnutí, o nejistotě volby správných rozhodnutí. Přes všechn intenzivní výcvik, vzdělání, technologii, vybavení a možnosti nejsilnější a nejúčinnější armády světa, generál McArthy řekl, že neměl dostatek moudrosti, aby taková rozhodnutí dělal jen o své vlastní vůli.

Před obecenstvem i před mocí armády stál muž, který svými slovy pověděl, proč je věřící křestan, který ne-spolehá na technologii, znalosti a moudrost člověka ani svou, ale že se nezdráhá prosit, i na kolenou, o radu, pomoc a vedení Boží. Následoval příklad za příkladem situací, které byly obtížné. Zde nestačila pouhá technologie, dokonalá organizace, zásobování, síla stroje a rozkaz. Jako příklad uvedl beznadějnou situaci kurdských uprchlíků v Turecku. Americké letectvo shazovalo humanitární pomoc pro 450 000 Kurdů, mužů, žen a dětí. Denně umírálo 2 000 lidí hladem a zimou. Jak se rozhodnout? Zatlačit Iráčany? Každá alternativa znamenala další utrpení pro Kurdy. Na kolenou se modlil se svými kolegy za životy lidí a správné rozhodnutí. Přemístění Kurdů do chráněné oblasti bylo vysoko nepravděpodobné. Nedoufali. Přesto, o třicet šest hodin později, přišel z Washingtonu souhlas k přemístění uprchlíků.

Generál mluvil o hodnotách a morálce. Hovořil o tom, že nemusíme čekat na příkazy shora, ale máme být příkladem ostatním. Důstojnost od Boha nám dá sílu čelit potížím. Vedoucí schopnosti přichází ze vnitř člověka a jsou inspirovány Bohem.

Brigádní generál Dick Able byl poradcem vrchního velitele branných sil. Opět vynikající pilot a člen akrobatické letky. Byl představitelem Olympijského výboru a v současnosti je činným ředitellem křesťanské misijní společnosti Campus Crusade for Christ. V krátkosti se zmínil o různých životních etapách, které ho nakonec přivedly k věře v Pána Boha a aktivní misijní službě. Jako mladík byl atletickou nadějí pro profesionální americký fotbalový tým. Zranil si však rameno a místo sportovní dráhy postupoval k vrcholu vojenské kariéry. Coby letec akrobatického týmu byl vybrán do vesmírného programu. Prošel všemi náročnými testy. Důkladná zdravotní prohlídka trvala osm dní. Když došlo na mozkové testy, neprošel. Kontrola odhalila poškození mozku následkem předchozího otřesu mozku z fotbalu. Byl zklamáný. Dva životní sny, profesionální sport a let do vesmíru, byly uzavřeny. Pokračoval na prestižní letecké akademii v Kolorádu Springs jako sportovní trenér. Přes jisté zklamání našel naplnění protože byl mezi letci i mezi sportovci.

Generál Able byl hlavním iniciátorem vyjednávání za propuštění amerických zajatců ve Vietnamu. Byla to velmi obtížná diplomatická akce. Nebylo o nic snadnější přijímat zajatce a vidět a slyšet o jejich utrpení. Mezi zajatci byli vojáci, kteří ztrávili v zajetí 8 let. Způsob mučení vzbuzuje odpor a hrůzu. Léta strávená na samotkách, v kobkách, kde byli vždy 8 dnů spoutaní do kozelce nebo měli ruce spoutané za zády, byla krutá. Následkem spoutání měli často vykloubená ramena. Odložení, samota, pomalé mučení, bití, utrpení v hnijících kobkách svých mučitelů, zlomilo mnohé. Při pohovorech se zajatci pro vojenské vyšetřova-

tele a novináře na Filipínách, generál Able byl s těmito muži. Nechápal, jak mohli vydřít takové zacházení a nelidské utrpení. Jeden z vojáků vyprávěl s pohledem plným slz, kolik bití holí dostal, kolik kostí měl přeražených, ale vždy, když pod těhou potupy a bolesti klesal, vnímal Krista, který padal pod těhou kříže cestou na Golgotu, kde byl ukřižován. Takové svědectví se nezapomíná. A právě to bylo okamžikem, kdy se generál Able modlil a příjal Pána Ježíše Krista za svého osobního Spasitele. Tehdy pochopil, proč Bůh zakročil, aby nebyl vrcholným sportovcem ani kosmonautem. Bůh si ho uchoval pro důležitější službu. Stal se jeho svědkem. Na zdi slavného hanojského hotelu "Hilton" (vězení) někdo z vězňů vyryl do zdi následující slova. **Svoboda chutná těm, kdo bojují a jsou na pokraji smrti. Ti, kteří takovou zkouškou neprojdou, cenu svobody nikdy nedocení.**

Pojem opravdové svobody nepochopí ten, kdo nikdy nebyl v situaci vězně. Pokud žijeme ve vězení zloby, touze po odplatě, strachu, osamělosti a deprese, nepoznáme svobodu. Životní motivací není jen touha vyniknout, docílit svého cíle, jímž jsou perníce, moc a sláva. Životním cílem by měla být touha najít svobodu přemýšlet a žít pro Pána Boha a své bližní.

Ježíš řekl: "Poznáte pravdu a pravda vás uční svobodnými."

Taková svoboda znamená hovor o Bohu a o Bibli. Byl to velmi působivý večer, neobyčejná atmosféra, netypické publikum. Nevím co se dělo v hlavách mladých důstojníků, ale věřím, že slova, která byla ten večer pronesena, alespoň některá, padnou na úrodnou půdu. Profesionální vojenská služba je náročná, u nás nedoceněná, často

neuznávaná. Práce s mladými lidmi, kteří v armádě jsou, protože tam musí být, ne protože se rozhodli tam být, je ztížena tím, že většinou nemají úctu ke svým nadřízeným, ani ke své vlasti. Pro vojáky z povolání to může být poslání nevděčné. Mohou se cítit opuštění, odděleni od ostatního světa, který se dravě žene kupředu.

Děkujeme všem organizátorům, jak z americké strany, tak ze strany armádního vedení České republiky, za nezapomenutelný večer. Naše modlitby jsou s vámi.

- kas -

POKÁNÍ

Ve většině z nás slovo "pokání" okamžitě vyvolá představu středověkých mnichů oblečených do pytliviny a posypaných popelem nebo starozákoních proroků, kteří v mukách roztrhávají svá roucha. Někdy se na pokání díváme jako na něco, co musí udělat člověk, který byl "skutečně zkažený", aby zlepšil svůj bídny život.

Ale pokání je mnohem víc než sebe-trýzeň, víc než zármutek, víc než hluboká lítost nad hříchy minulosti. Týká se každého člověka. Biblické slovo, které se překládá jako pokání, je řecké "metanoia". META znamená "změna" a NOIA znamená "mysl", takže doslovně bychom toto slovo mohli přeložit jako "proměna myslí". Jeden z církevních myslitelů je popsal jako "onu mocnou změnu myslí, srdce a života, která je způsobena Duchem Božím".

Pokání je tedy prosyceno radikálními důsledky. Zásadní proměna myslí nás totiž nejenom odvrátí od hříšné minulosti, ale promění naše životní plány, nás žebříček hodnot, morálku a skutky, protože začneme vidět svět

18 ZÁPAS O DUŠI

spíše očima samotného Boha než svýma vlastníma. Tento druh proměny vyžaduje, aby se definitivně vzdalo naše já.

Výzva k pokání - adresovaná jednotlivcům nebo skupinám - je tématem, které důsledně prochází celým Písmem. Starý zákon předvádí široké spektrum králů a proroků, kněží i obyčejných lidí, kteří padali před Bohem s prosbou o milosrdenství a slibovali, že se změní. Tato výzva k pokání je zřejmá i z Božích přikázání, která byla dána Mojžíši, a modlitba o slitování, kterou se po svém pádu modil David, odráží zlomené srdce a silné hnutí myslí. Pokání je neustále se opakujícím referenčním prorokům.

Pokání je neodmyslitelným důsledkem znovuzrození. Představuje neoddehitelnou součást procesu obrácení, ke kterému dochází na základě usvědčující moci Ducha svatého. Ale pokání je rovněž stálým stavem myslí. Boží Slovo nás například nabádá, abychom činili pokání vždycky předtím, než budeme přistupovat k večeři Páně. I věřící lidé mají "pokání dokazovat dobrými skutky". Bez přetrvávajícího postoje pokání - bez neustálé touhy odvrátit se od naší vlastní přirozenosti k hledání přirozenosti Boží - není možné duchovně růst. Není možné milovat Boha.

Někdo by se mohl zeptat: Jestliže je to všechno pravda, proč se o pokání tak málo káže a proč lidé jen málo vědí, co od nich vyžaduje. Osobně jsem přesvědčen, že jsou tři hlavní důvody.

K prvnímu dospěl historik J. Edwin Orr na základě zkoumání dění církve, když řekl: "*Moderní způsob šíření evangelia nevyzývá k pokání, ale k členství v církvi*". Bez obalu řečeno, někteří zvěstovatelé evangelia se na

obrácené lidi dívají jako trofeje po velikém honu a měříkem jejich úspěšnosti jsou čísla. Budou tedy dělat všechno proto, aby svou kořist nevyplašili.

Jednoho významného křesťanského představitele se kdysi zeptali, proč nikdy nemluví o pokání. Usmál se a odpověděl: "*Nejdříve je musíme získat, ukázat jím, co křesťanství je a potom sami pochopí, že potřebuji činit pokání.*" Je tragédií, že v církvi dnešní doby tento postoj převládá nejenom proto, že máme strach, aby chom nevyplašili neobrácené, ale i proto, že by čistá pravda mohla v jednom okamžiku vyhnat mnohé pravidelné návštěvníky bohoslužeb z jejich pohodlných lavic.

Pokání může být i velice výhružným poselstvím - a plným právem. Evangelium musí být nejdříve špatnou zprávou, která usvědčí z hříchu, a až potom může být dobrou zprávou o vykoupení. Toto poselství je však nepřijatelné pro mnoho dobře situovaných sborů, jejichž členové jsou zcela zaměstnáni ochranou svého bohatstvím oplývajícího životního stylu, a proto řada pastorařů obdařených prostým pudem sebezáchovy chodí opatrně okolo tohoto tématu po špičkách. A fenomenální vzestup elektronické církve tento trend ještě zesílí, protože když se ve sboru začne kázat o tak těžkém předmětu, jako je pokání, běžný nedlžní návštěvník sboru je chycen do pasti a nemůže se spasit útěkem, zatímco televiznímu diváku stačí pouze stisknout vypínač anebo si zajít pro něco do ledničky.

Důsledkem všeho toho je neslané a nemastné poselství, které je v rozhodující míře zodpovědné za současnou epidemii "lehké viry", křesťanství bez nákladů nebo "laciné milosti", jak ji již v předchozí generaci výstížně praný-

řoval německý mučedník Dietrich Bonhoeffer - milosti, "ve které se nevyžaduje žádná lítost, a dokonce ani žádná skutečná touha po osvobození z hřachu... jedná se o zapření živého Božího Slova, vlastně zapření vtělení".

Druhý důvod, proč je pokání tak přehlíženo nebo nepochopeno, se podle mých záměrů víc týká nás osobně: často prostě nejsme ochotni přijmout realitu osobního hřachu a přijmout to, že potřebujeme pokání.

Není pro nás problém, abychom viděli hřichy ostatních, ale určitě abychom sami sebe nezařadili do stejné kategorie. Ovšem, i když nejsme jistě dokonali, jsme mnohem lepší. Konec-konců, nikdo není dokonalý a Bůh chápe, že jsme pouhými lidskými bytostmi. Dobrý profesor při hodnocení nestaví latky podle nejlepšího studenta, a Bůh to pravděpodobně dělá stejně.

Proč je pro nás tak obtížné vidět vlastní hřich? A že to není vůbec nic nového, ukazuje výmluvný případ krále Davida.

Krátkce po své korunovaci se David dopustil nejenom hřichu cizoložství s Bat-šeboú, ale taky hřichu vraždy, když poslal jejího manžela na jistou smrt v boji. I když byl popsán jako muž podle Božího srdce a jako člověk spravedlivý, byl slepý k vlastnímu hřichu. Nechápal, čeho se dopustil, až dokud nepřišel proformou podobenství, kde mluvil o někom jiném. Nátan požádal Davida, aby vyslovil rozsudek nad oním člověkem, a David to učinil: smrt. Až potom řekl Nátan Davidovi, že to byl jeho vlastní hřich. To, co David dokázal v okamžiku odsoudit u jiného, nedokázal uvidět sám u sebe.

My všichni jsme jako David, protože naše porušená přirozenost má neomezenou schopnost ospravedlňovat

všechny skutky, kterých se dopouštíme. Psychologové tomu říkají "předpojatost vůči sobě samotnému" a potvrzují pravdu, kterou vyslovil William Saroyan, že "každý člověk je dobrým člověkem ve špatném světě - jak on sám ví".

A to nás vede ke třetímu důvodu našeho mlhavého pochopení pokání: naše kultura popřela samotnou existenci hřachu. Dokonce i křesťané, kteří by měli chápát základní pravdu, že všichni jsme dědicové Adamova pádu a tedy všichni jsme hříšníky, jsou často zaslepeni a ovlivněni humanistickými hodnotami.

Humanismus začal již v rajskej zahrádě, kdy pokušitel vyzval Èvu, aby "byla jako Bůh". Od té doby nás neustále povzbuzuje, abychom uvěřili tomu, čemu chce věřit naše hříšná přirozenost - že jsme dobrí, že se můžeme zdokonalovat prostřednictvím vědy a vzdělání a že se svým vlastním úsilím můžeme stát dokonalými, jedním slovem, že jsme pány svého osudu. Můžeme být svými vlastními bohy.

V posledních desetiletích populární politické a spoleèenské názory téměř vymazaly z našeho národního vědomí existenci osobního hřachu. Zamyslete se třeba nad pohotově se rozšiřujícím názorem, že za hřich uprostřed nás je zodpovědná spoleènost a nikoliv jednotlivec. Jednotlivci se dopouští zločinu proto, že jsou k tomu donuceni, a nikoliv proto, že se tak sami rozhodli. Chudoba, rasová diskriminace, život ve slumech, hlad - to jsou ti praví viníci, zločinec je pouhou obětí. Generální prokurátor vlády prezidenta Lyndona Johnsona, Ramsey Clark, tento názor vyjádřil velice struèně: Příчинou zločiností je bída. A prezent Jimmy Carter po doèasném výpadku elektrického

20 ZÁPAS O DUŠI

proud v New Yorku a následném rozsáhlém rabování reagoval slovy: "Je zřejmé, že faktorem, který nejrozhodněji přispívá k růstu zločinnosti... je vysoká nezaměstnanost mezi mladými lidmi, obzvláště pak mezi černochy a španělsky mluvícím obyvatelstvem."

Tento postoj, který jedná s bližním na základě slitování, je určitě chvályhodný. Ale když se dovede do extrému, působí destruktivně na zodpovědnost jednotlivce a naopak povzbuzuje chování a jednání, které je velice nebezpečné.

Žádný z politických táborů nemá na zvěčnění tohoto mytu monopol. Když Ronald Reagan přijímal cenu Národní konference křesťanů a Židů, opakováně zdůrazňoval své přesvědčení, že "lidé jsou v podstatě dobrí", a do svého projevu zapletl dokonce i citát z Deníku Anny Frankové ze dne 5. června 1944: "I přes všechno, co se stalo, pořád věřím, že lidé jsou ve svém srdci v podstatě dobrí." (Jaká tragická ironie!)

Richard Nixon zase rád citoval De Tocquevillu: "Amerika je velká, protože je dobrá, a jestliže Amerika jednou přestane být dobrá, přestane být i velká."

Politikové říkají lidem pouze to, co chtějí slyšet, a lidé jsou rádi, když slyší, že jsou opravdu "dobří". A proto se všechny projevy, které se odvíjejí takovým směrem, zaručeně dočkají aplauzu. Ale dobrí politikové mohou vytvořit špatnou teologii, a když jim začne věřit, uvolní se náš vlastní tlak a staneme se obětmi vlastního sebeklamu.

Co se vlastně stalo s hříchem? Tato otázka, která je názvem a současně tématem výjimečné knihy Karla Menninger, je nejaktuálnější otázkou, kterou mohou dnešní lidé položit církvi.

Odpověď leží v každém z nás, ale abychom ji našli, musíme se tváři v tvář postavit tomu, jací opravdu jsme. Je to velice obtížný proces. Dobře ukryté "já" je pohřbeno někde na dně našeho srdce a - jak varoval Jeremjáš - lidské srdce je "nejúskočnější ze všeho". Střetnutí s vlastním já je nesnesitelnou zkušeností, jak jsem se o tom sám přesvědčil ve vězení po svém obrácení

- Charles Colson -

Jak milovat Boha, str. 96-101.

Vydal BÍBLOS Třinec

OTÁZKY TÝKAJÍCÍ SE SMRTI A VĚCNOSTI

Jak si mohu představit nebe?

Všechna síla lidské představivosti nestačí na to, abychom si mohli slávu nebe představit. Pavlovi se dostalo výsady nahlédnout až do třetího nebe (2 K 12,2). V jiné souvislosti příše o skryté Boží moudrosti, zjevované nám Duchem svatým už tady na Zemi, a pojmenovává k tomu: "Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřilo, připravil Bůh těm, kteří ho milují" (1 K 2,9). O co víc platí tento popis pro nám dosud neviditelnou Boží slávu a pro nebe! Bible nám nezprostředkovává nějaký úplný popis nebe, přesto nám ho načrtává v mnoha pohledech, z nichž si zde některé chceme připomenout. Víra to smí přijímat jako předobraz, skutečnost bude nepopsatelná.

1. Nebe je království: Všechna království tohoto světa pomínanou, jejich pozemská moc je jen omezená. Německá říše z roku 1871 netrvala ani padesát let. Třetí říše byla propagována jako tisíciletá, ale skončila po 12 letech v troskách a popelu. Nebe je naproti tomu věčným královstvím (2 Pt 1,11), které nebude mít konce. Je

to "neotřesitelné království" (Žd 12,28). Je to vytoužená nebeská vlast (Žd 11,1 až 6, ve které bude beze zbytku uznáváno Boží panování v Jeho plné dokonalosti. Ti, kteří patří Kristu, s ním budou panovat od věků na věky (Zj 22,5; Lk 19,17,19).

2. Nebe je otcovský dům: V protikladu ke všem pozemským domům a obydlím je nebe místem, které nepomíne: "Vždyť zde nemáme trvalý domov, nýbrž vyhlížíme město, které přijde" (Žd 13,14). Toto město připravil sám Bůh (Žd 11,16b) a Pán Ježíš Kristus dal tomuto věčnému obydlí podobu: "V domě mého Otce je mnoho přibytků..., jdu, abych vám připravil místo" (J 14,2). Všichni, kteří patří Kristu, zde mají právo věčného občanství; patří k Boží rodině (Ef 2,19). V modlitbě "Otče náš" slyšíme: "Otče náš v nebesích" (Mt 6,9) a u Jana 17,24 se Pán Ježíš modlí: "Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já; at hledí na mou slávu." Nebe je náš otcovský dům, protože zde přebývá Bůh (Gn 24,7; Ž 115,3; Mt 6,9). Je to rovněž příbytek Ježíšův. Od tudík nám přišel na tento svět (J 3,13; J 6:38) a tam se také po svém nanebevstoupení vrátil (Lk 24,51; Sk 1,11). Při svém příchodu v moci a slávě přijde odtud a ty své si vezme k sobě.

3. Nebe je naše vlast: Během poslední války ztratily miliony lidí z Východního Pruska, Pomořanska a Slezska svoji starou vlast. Ti lidé zde bydleli po celé generace, až po den útěku nebo vyhnání. Autor je sám očitým svědkem těchto strašných událostí. My lidé jsme připoutáni k vlasti. Nietzsche vyjádřil žal nad svou duchovní nezakotveností slovy: "Běda tomu, kdo nemá žádnou vlast!" V tomto světě je vlast jenom na čas, proto Pavel Filipským

pře (3,20): "My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme i Spasitele, Pána Ježíše Krista."

4. Nebe je místo radosti: Svatební hostina je i podle pozemských měřítek důvodem k obzvláštní radosti. Nebe je nám v Bibli popsáno obrazem svatby jako místo věčného svátku radosti: "Radujme se a jásejme a vzdejme mu chválu; přišel den svatby Beránkovy, jeho chof se připravila" (Zj 19,7). Ježíš Kristus, Beránek Boží, který trpělivě nesl hřich světa a vymazal ho na kříži, je nyní ženichem a jeho Církev nevěstu. Tento spasený zástup že všech kmenů a národů popisuje Ježíš u Lukáše 13,29: "A přijdou od východu i západu, od severu i jihu, a budou stolovat v Božím království."

5. Nebe je místo bez hřichu: Náš svět je prostoupený následky hřichu; nouzí, bídou, bolestí, křikem, nemocí, válkou a smrtí. V nebi však "nebude nic proklatého" (Zj 22,3). Bůh bude všechno ve všem, a on sám učiní všechno nové: "A setře jim každou slzu z očí; a smrti již nebude, ani žalu, ani náruku, ani bolesti již nebude - neboť co bylo, pominulo" (Zj 21,4). Při takovém pohledu mohl Pavel vydržet i dočasné trápení: "Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena" (Ř 8,18).

6. Nebe je místo korunovace: Všechno, co v tomto životě činíme ve jménu Pána Ježíše, má věčnou dimenzi. Je trvalého charakteru. Tak může Pavel ke konci své pozemské cesty říci: "Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho pří-

22 ZÁPAS O DUŠI

chod" (2 Tm 4,7-8). O takové korunovaci mluví i vyvýšený Pán ve Zjevení 2,10: "Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života."

7. Nebe je nás cíl: Nejvyšší cíl, daný nám lidem, je toto: Skrze víru v Ježíše Krista získat nebe. V 1. Petrově 1,8-9 apoštol na tento cíl ukazuje: "Ač jste ho (Ježíše) neviděli, milujete ho ... a jásáte nevýslovou, vzněšenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duše."

Ukázkou z knihy "**Otzázy, které jsou vždy kladeny znova**" - Werner Gitt

Od stejněho autora DOPORUČUJEME:

"**Kdyby zvířata mohla mluvit**" a

"**Použil Bůh Evoluce?**".

Všechny knihy lze objednat:

JAMI, P.O. Box 34, 73608 Havířov 2.

všechno bylo oznámeno po staletí, ba už po tisíciletí. Nikoli lidmi ani jasnovidci, nýbrž Tím, kdo ví všechno. Tím, kterému neujede nic z toho, co se děje zde dole.

Už je čas, abys věděl(a), že skutečný majitel této země jediný Bůh a Stvořitel se brzy znova ujmé svých práv způsobem nenadálým, viditelným, pronikavým. On vpadne do dějin lidstva se slovy: "Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh." (Ž 46,11) Bude to překvapení a hrůza pro ty, kdo jej pokládal za mýtus a zesměšňovali jej! A radost a vysvobození zase pro ty, kdo v Něj věří a Jej očekávají.

Už je čas, abys věděl(a), že zločiny, násilí a nesnášenlivost tohoto bezbožného světa budou potrestány spravedlivě Velkým soudcem celé země. Vyváznujou jenom ti, kdo hledali a v Ježíši Kristu našli svého Zachránce a svého Pána. Věrnost všech však bude podrobena zkoušce v těchto hrozných dnech, které už začínají.

Už je čas, abys věděl(a), že před tímto okamžikem, po kterém už neexistuje návrat, se Bůh obrací na Tebe ještě s výzvou: On lidi neprekvapuje, neboť je má rád, ať jsou jakkoli zlí. On tě vyzývá k usmíření: "Ať se chopí mé záštity a uzavře se mnou pokoj!" (Iz 27,5) říká. On ti nabízí vysvobození a záchrannu. "Já, Hospodin, jsem tě povolal ve spravedlnosti!" (Iz 42,6) On udává svou totožnost, aby nebyl oklamán: "Já, Hospodin!" Je to opravdu On, nejvyšší Bytost, větší než všichni velmoži této země. Koho povolává? Nikoli národ, ani pokolení ani církve, nýbrž Tebe osobně. On jediný je schopen tě vysvobodit ze zla, které je v Tobě i okolo Tebe a zachránit tě pro věčnost, zachránit tě v poslední chvíli zrovna před konečným dramatem této

UŽ JE ČAS, ABYS VĚDĚL

Už je čas, abys věděl(a), že neexistuje žádný možný způsob léčení pro velkou nemocnou, kterou je naše planeta Země. Žádný státník, žádný vědec, žádný kouzelník není schopen zastavit proud krve a sil, odvrátit nebezpečí světové války, zastavit znečištění, způsobit, aby zmizel hlad. Země a její obyvatelé se nalézají strženi do víru sebezničení, který je irreverzibilní, nevratný.

Už je čas, abys věděl(a), že toto зло se bude ještě zvětšovat, zhoršovat až do krajnosti, až se úzkost a strach stanou pro lidi nesnesitelnými. Zbytečné a marné bude skládat naděje ve vědu, techniku nebo politiku, že ony navrátí lidem mír a štěstí. To by bylo pouhou iluzi.

Už je čas, abys věděl(a), že toto všechno bylo předpovězeno, že toto

země. On tě povolává nikoli proto, aby tě nutil, ani ne proto, aby tě učinil něšťastným. Mohl by pomocí násilí udělat z lidí roboty, ale na tom On nemá zájem. To by bylo proti zásadám Jeho království. On chce Tvé svobodné připojení, chce Tvé srdce.

Už je čas, abys věděl(a), že neopovídali na tuto výzvu, nenalezněš brzy žádný úkryt vhodný v době bouře.

Už je čas, abys hledal Boha a seznámil se s Ním, abys mu odevzdal(a) svůj život, abys v něm měl(a) svou jedinou naději a převládající zálibu svého života. On jediný zůstane a Ty s Ním, jestliže jsi Jej přijal za zachránce. Směle se uchop jeho nejkrásnějších zaslíbení:

- ◆ "Dám mu vyváznout, neboť je mi oddán, budu jeho hradem, on zná moje jméno. Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu." (Ž 91:14-15)
- ◆ "Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj! Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhnne tě proud." (Iz 43,1,2)

Dej se tedy zachránit, ještě čas!
Z knihy - Vladimír Král: "ŽIVO T - náhoda nebo záměr" - Madeleine Waysse -

ALFA A OMEGA

V úterý, 21. června v pořadu Doteky (celoplošné vysílání RÁDIA ALFA), představil posluchačům Ivan Hoffman večerní hovory o křesťanství, o Bibli, Božím slově a všem, co s křesťanstvím souvisí. Měli jsme z této události obrovskou radost. Těšili jsme se na vysílání a příležitost, kterou nám Náš Pán a Bůh připravil. Věříme, že se za vysílání

křesťanských pořadů modlíme nejen my, ale především sami křesťané. S výsledkem prvního večera jsme byli celkem spokojeni. Trochu nás zaskočil první telefonát, radostný hlas mladé posluchačky: "Poslouchejte pana Steigera, je to svatý muž, má pravdu. To nikam vám všem u přijímačů i ve studiu, jede vám o život." Oceňujeme a děkujeme za náklonnost této mladé posluchačky, ale mohlo to vyznít, jako bychom si objednali někoho, aby nám fandil. Něco podobného se opakovalo i za týden. Jak si vás přátelé vážíme, ale trochu nás mrzelo, že se z křesťanů a posluchačů neozval nikdo, kdo by do diskuse přinesl něco konstruktivního. Písemně do rádia Alfa nepřišel ani jediný ohlas křestana. Přemýšlím, modlím se, prosíme Boha o moudrost a doufáme, že jsou mezi námi věřící lidé, kteří přispějí jinou cestou než upřímným fanděním. Soukromé stanice hledají pořady, které posluchače přivedou k přijímačům, kde vládne duch kultivovaného dialogu, kde se nechováme jako v soudní síni nebo na jevišti. Už vůbec nemáme radost z konfrontačního přístupu věřících posluchačů, kterým je důležitější denominaciální příslušnost než Kristus. Musíme nalézt takový formát tohoto vysílání, který by ukázal většině nevěřících posluchačů biblické pojed Boha. Účelem pořadu musí být představení křesťanství, přinést dobrou novinu spásy. Uvědomujeme si, že nestačí jen střílet biblickými verši. Vždyť většina posluchačů jsou nevěřící! Modlím se, aby poselství radosti, místo poselství mezidenominaciálního hašteření, přineslo požehnání mnohým. Pomozte nám!

VLEPTE NÁSLEDUJÍCÍ CHYBĚJÍCÍ ŘÁDKY DO ČÍSLA 34, NA STRANU 4

explozi duchovního probuzení, které obrátí národy k Bohu. Lidé bez Boha mohou způsobit explozi, která je pohř-

Abstinence a Antikoncepcie.
V tomto případě jedna třetina studentů podlehne sexuálnímu pokušení, dvacet

**Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

HCJB - ZoD Distribuce
Pošt. schr. 893
CZ - 763 26 Luhačovice

Slovensko

ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
SK - 916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:
ZOD - HCJB World Radio
Číslo účtu:
Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:
HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko
Číslo účtu:
VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200



HCJB - Dobrodružná novina denně zachytíte z Ekvádora

RÁNO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC.

6 205, 9 600, 11 835 a 17 490 kHz (SSB) - v pásmu 49, 31, 25 a 17 m.

VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC.

15 270 a 17 790 kHz - v pásmu 20 a 17 m.

TWR Tirana připravujeme každé pondělí ve 21:45
střední vlny: **1 395 kHz - 215 m.**

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava

Redaktori Pavel a Klára Steigerovi

HCJB Radiosieť ZoD, pošt. schr. 893, 763 26 Luhačovice

Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1

Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Jihočeským redakčním spojům v Brně č.j. P/3 - 1700/91 ze dne 8.2.1991.

Dohledací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.

Podávanie novinových zásielok povolené:

SP č. p. ZsRP Bratislava, č. 1034-PO-1993 zo dňa 1. 4. 1993.